

Valopetrolia mustarastaan maassa

Vanhan Defenderin takapenkillä ei turvavöitä ollut, ja kaukaiselta tuntui muukin turva kun hyppäsin auton vaneripenkille Keuruun juna-asemalta. Kesä oli siihen asti ollut poikkeuksellisen sateinen, ja ilma oli tänäkin päivänä kostean utuinen. Asemalaiturilla toinen toisiaan vilkuili epävarma joukko nuoria epämääräisissä ryhmissä. Edessä oli aivan uudenvuodenlainen elämänvaihe, josta kenelläkään ei ollut aiempaa kokemusta. Jännitys oli käsinkosketeltavaa.

Seuraavat päivät pitivät sisällään uuteen toimintakulttuuriin opettelemista, hankaaviin maihinnousukenkiin tottumista ja paljon hikoilua sulkeisharjoituksissa. Tuntui siltä, että hankausta oli mielessä yhtä paljon kuin kengissä, sillä joka päivälle riitti uutta omaksuttavaa ja opittavaa. Oman paikan löytäminen ja toisaalta kaiken "oman" unohtaminen oli haastavaa. Meistä muovattiin yhtä joukkoa, jolla on yhteiset päämäärät ja toimintatavat. Joka tuvassa alokkaat etsivät sopivaa hierarkiaa, ja välillä tarvittiin toisenlaista kipinävahtia ihan kasarmiolosuhteissa. Toisille suurin haaste oli kenkien sitominen. Haasteensa kullakin.

Joitain viikkoja myöhemmin sateet olivat hetkeksi tauonneet, mutta Keuruun keskustassa alikulkutunnelit olivat edelleen veden varassa. Kengät olivat jo asettuneet jalkaan ja käskyt käyneet tutuiksi kun haimme joukkueellemme pyöriä Pirttilahden rannasta Keurusselän luoteiskulmassa. Edessä oli polkupyörämarssi ja metsäleiri, teltat ja muut varusteet oli jo pakattu maastokuorma-autoihin. Suuntasimme Roosinpohjan suuntaan, Keuruun harjumaastojen keskelle.

- Kylä mä sanon notta nauraa keltainen valtio ku meikämandoliinit tuloo pyöriillä vastahan!
- Soon viimenen räkätys jos mulle räkättää, eikä se väriin kahto, olkohon keltanen tai ruottalainen!
- Sulle ny nauraa lehmäki laitumella, sun uskottavuus ole kulkupelistä kii ku naamavärkki kertoo jo kaiken.

Tuohijärvi ja Metsälä olivat tapansa mukaan taas vauhdissa. Molemmille oli jo ehtinyt muodostua pientä vastakkainasettelua kantahenkilökunnan kanssa. Milloin venähtivät iltalomat pitkiksi, milloin liika kuperkeikkavesi sai nikottelemaan portilla. Yksi suosikkiaihe oli myös Puolustusvoimien vanhemman kalustokannan parjaaminen ja uhittelu milloin kenenkin suuntaan. Soittipa Tuohijärvi eräänä sunnuntaina Ruotsistakin, onnettomana heräsi laivalta siinä vaiheessa kun muut astelivat kasarmin porteista sisään.

Pyöräillessämme kohti Roosinpohjaa oli painava rinka lähestulkoon ainut muistutus siitä, minkälaisella asialla olimme liikkeellä. Muuten olisi kyseessä voinut olla mikä vain koulupoikien metsäretki, sen verran huolettomalta tuntui matkaaminen tuona aamupäivänä. Ajatuksissani kävin läpi viimeisten viikkojen tapahtumia ja käynnissä olevaa sopeutumisprosessia. Mietin miten erilaisista tilanteista ja taustoista olimme saapuneet, ja miten erilaisia olivat ne asiat jotka itse kullekin haasteita tuottivat. Tuntui hyvältä, että jokainen joutui kokemaan saman ja suorittamaan samat asiat, samoilla säännöillä. Koulussa minua oli kiusattu, ja minua ärsytti se että toiset saivat käydä koulua omilla säännöillään, ja välttivät vielä rangaistuksetkin. Oli turvallista kun kaikkia kohdeltiin samalla tavalla, ja kaikilta vaadittiin oma työpanos.

Leirin pystyttämisen ja kenttälounaan jälkeen valmistauduimme harjoitukseen, joka huipentui illan rynnäkköön. Minun tehtävänä oli erään osuuden ajan paikata ryhmänjohtajan vajetta, joten tulin johtamaan ryhmämme hyökkäystä kohti keltaisen valtion kuviteltua pesäkettä. Tehtävä tuntui äärimmäisen tärkeältä ja palkitsevalta. Tämä oli näytön paikka! Tuntui siltä, että kaikki tähänastinen harjoittelu

kulminoitui tähän hetkeen. Olimme oppineet tutkimaan maastoa aivan uudella silmin. Taktisesti se tarkoitti sitä, että etsimme sopivaa etenemisreittiä ja suojaa. Ruokailun lähestyessä se tarkoitti sitä, että etsimme kuivaa ja mahdollisimman pehmeää levähdyspaikkaa. Pikkuhiljaa sitä oli oppinut näkemään patjoja sammaleessa ja sopivia kulmia kuusenrungoissa. Nyt oli kuitenkin aivan muuta mietittävää, ja vihollisen pesäke tuhattavana. Tiesin että minusta löytyi pienestä koostani huolimatta voimaa kun sitä tarvittiin, sen olin vapaapalokunnassa oppinut. Ja nyt otettiin miehestä mittaa! Sovittuna hetkenä syöksyin puun takaa seuraavaa kumpareta kohti, huutaen samaan aikaan tovereilleni äänellä joka yllätti minutkin. Metsäalueen toisella laidalla kakkos- ja kolmosryhmä kävi jo omaa taistelua. Etenimme systemaattisesti ja strategisesti, saavuttaen tavoitteemme nopeasti. Nopeaa suoritusta seurasi erittäin hidas adrenaliinitason lasku kehossa.

Yö saapui ja hiljaisuus laskeutui leirin ylle. Ehtoon varttuessa valo ikään kuin venyi horisontin taa, kuitenkin katoamatta kokonaan. Valo jätti jälkensä taivaalle, kuin pienen kajastuksen tervehdykseksi jokaiselle vartiomiehelle. Valopetrolin tuoksua pääsin hädin tuskin karkuun poteroon kun vuoroni koitti. Metsä oli hiljainen, ja havupuut näyttivät petollisen pehmeiltä samettista taivaankantta vasten. Mustarastaan laulu täytti koko tienoon. Tuo pieni lintu tuntui nauttivan estradistaan, ja antoi parastaan. Aivan kuten pieni Tiainen aiemmin oli tehnyt.

Harvoin oli Suomi näyttänyt yhtä kauniina, puhtaana ja puolustamisen arvoisena. Sisimmässäni yhdyin mustarastaan riemulliseen hyräilyyn.

"Yön vallat aamun valkeus jo voittaa, Sun päiväs koittaa, oi synnyinmaa"